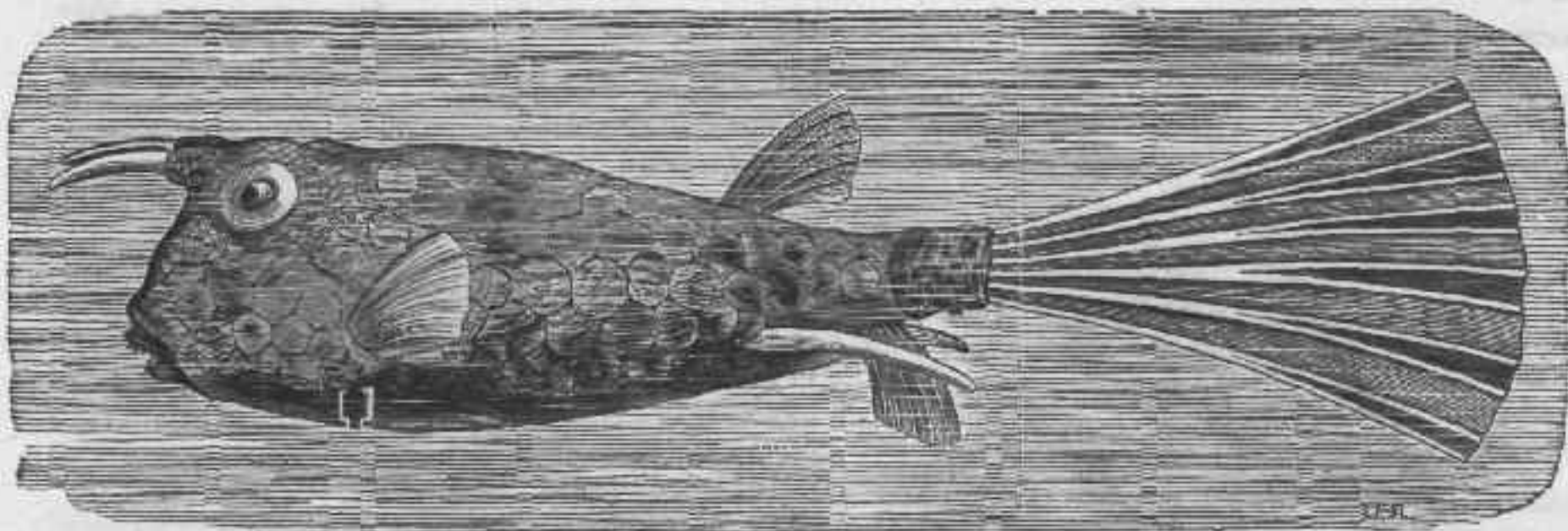

ὁκτὼ ἀκτίνες ἔχον ὑπάρχει μεταξὺ πρῶκτοῦ καὶ οὐρᾶς καὶ φυλάσσεται ὑπὸ τῶν κερᾶτων.

» Κυρίως ὁ τετράκερως θώραξ ἔχει χρῶμα μελαγχρὲς πρὸς τὸ κοκκινωπὸν ἢ τὸ τῆς σοκολάτας ἀποκλινόν· ἀλλ' ἔχει καὶ κηλίδας μελαγχρόους διαφόρων σχημάτων διακρινομένας ἐπὶ τῶν λεπιδωτῶν ἀσπίδων. Τὰ πτερύγια καὶ ἡ οὐρὰ εἰσὶ κίτρινα· ἡ δὲ οὐρὰ πεποιικιλμένη ὑπὸ μελανωπῶν κηλίδων· τέλος ὁ

ροντας ἕκαστον ἀνὰ ἓν ἄνθος. Ἡ πολλαπλασία αὐτῆς ἀνθήσις πιθκνὸν νὰ προήρχετο ἐκ τινος συμπτώσεως ἢ τινος περισσεΐας βλαστήσεως. Ὁ Κ. Πουλίνος ἐζήτησε πληροφορίας. Τὸ αὐτὸ πρᾶγμα εἶχε συμβῆ εἰς τινος βοτανικοῦ τῶν περιχώρων μηδεμίαν προσοχὴν ἐπιστήσαντος εἰς αὐτό. Φιλόκηπος δέ τις Ὀλλανδὸς, — διότι ἡ Ὀλλανδία εἶναι ἐτι ἡ ἀγαπητὴ πατρίς τῶν τολυπῶν, — εἶχε παρατηρήσει τὸ

Τετράκερως θώραξ.

ὀφθαλμὸς ἔχει κόρην κυανοῦ βαθέως χρώματος, περικυκλωμένην ὑπὸ ὠραίας κίτρινης ἱρίδος.»

Καὶ ὁ πεπαιδευμένος ἀξιωματικὸς ἐξακολουθεῖ παραβάλλων τὰ ὄπλα καὶ τὴν κατασκευὴν ἐν γένει τοῦ ἰχθύος τούτου πρὸς τὰ ὄπλα καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν νέων στόλων καὶ καταδεικνύων τὰς δυναμένας νὰ προκύψωσιν ἐκ τῆς συμπαραβολῆς ὠφελείας.

ΠΕΡΙ ΤΟΛΥΠΗΣ ΤΗΣ ΠΟΛΥΑΝΘΟΥΣ.

(ΕΚ ΤΗΣ ILLUSTRATION).

« Καθ' εἰς γινώσκει, ἢ μάλλον καθ' εἰς ἐγίνωσκε μέχρι τοῦδε, ὅτι τὸ κρόμμυον τῆς τολύπης, τυχτικὸν εἰς τὰς ἀνθήσεις, ἐν μόνον ἄνθος παρήγε. Ὅσα κρόμμυα τόσα καὶ ἄνθη. Ἀλλὰ βοτανικὸς τις τῆς πόλεως Φριών (πόλεως τῆς Γαλλίας) ὁ Κ. Μάρκελλος Πουλίνος, ἔλαβε πρὸ μικροῦ τέρας τι, φαινόμενον παῦσαν νὰ ᾔηται φαινόμενον, ἀφ' οὗ πλησιάζει νὰ γείνη μία τῶν ποικιλιῶν τοῦ εἶδους.

» Ὁ Κ. Μάρκελλος Πουλίνος καλλιεργεῖ τὰς τολύπας. Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι καλὸν, μάλιστα ἂν δὲν παρυσυρθῇ τις εἰς ὑπερέγκους δαπάνας διὰ τὴν καλλιέργειαν ταύτην. Κατὰ τὸν Ἰούνιον μῆνα τοῦ 1860, ὁ Κ. Πουλίνος παρατήρησε, μεταξὺ τῶν τολυπῶν αὐτοῦ, δύο ῥίζας ὧν ὁ μόνος καυλὸς, φθὰς εἰς τι ὕψος, διηρεῖτο καὶ ἐσχημάτιζε δύο ἢ τρεῖς καυλοὺς φέ-

αὐτὸ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν, ἀλλ' εἶχεν ἀποδώσει τὸ φαινόμενον εἰς ἀπλὴν τῆς φύσεως φαντασιοκοπίαν.

» Ὁ Κ. Πουλίνος ὅμως κεκτημένος νοῦν παρατηρητικὸν, ἐπέμεινε περισσότερον, καὶ κατὰ συμβουλήν περιφήμου γάλλου βοτανικοῦ, ἐζήτησε νὰ ἐδραιώσῃ τὸ ἐκ τύχης συμβαίνον. Ἐφύλαξε δύο κρόμμυα, κληθέντα ὑπ' αὐτοῦ πολυανθῆ, καὶ ἠκολούθησε τῇ ἀναπτύξει αὐτῶν. Καὶ τὸ μὲν ἕτερον τῶν δύο κατεστράφη, τὸ δ' ἄλλο προήγαγε, τῷ 1861, δύο ἄνθη καὶ πέντε ἢ ἑξ φύλλα ἀντὶ τριῶν ἄτινα φέρει ἡ συνήθης τολύπη.

» Ἡ διπλῆ ἀνθήσις ἐφαίνετο λοιπὸν ἔμμοнос.

» Τῷ ὄντι, τῷ 1862 ἡ ἔμμονή ἐπέμεινε. Λαμπρὸν δείγμα εἶχε πέντε ἄνθη, πλατεῖα φύλλα καὶ ἐφαίνετο ἀφθόνως φούμενον.

» Τὴν σήμερον ὁ Κ. Πουλίνος παρέχει ἱκανὸν ἀριθμὸν δειγμάτων παρ' οἷς τὸ πολλαπλάσιον ἄνθος ἐγένετο ἔμμονον. Τὸ νέον λοιπὸν εἶδος ἐδραιώθη.

» Ὁ τύπος οὗ τινος ἡ Illustration (καὶ μετ' αὐτὴν ἡ Παρθώρα) παρέχει τὴν εἰκόνα, ἐκ φωτογραφίας ληφθεῖσαν, εἶναι τὸ πρῶτον δείγμα τὸ ἐπιζησαν ἐκ τῶν δύο ἀρχετύπων τοῦ 1860. Ἡ τολύπη αὕτη εἶχε δύο ἄνθη τῷ 1860, δύο δὲ καὶ τῷ 1861. Τέλος τῷ 1863, εἶχε πέντε δευτερεύοντες καυλοὺς, τρεῖς ἄνθη ἴσως ἀναπτύξεως, ἑνδεκα φύλλα, καὶ ἐφθασεν εἰς ὕψος μέσον καυλῶν ἀπὸ 50 μέχρις 60 ἑκατοστῶν μέτρου.

» Ἡ πρώτη αὕτη ποικιλία τοῦ εἶδους τῶν πολυανθῶν εἶναι ἀξία λόγου διὰ τὴν ἑκτακτον ἀνάπτυξιν τῶν δύο κατωτέρων φύλλων, ὧν τὸ μὲν ἔχει